

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

— Prva slovenska založba —

CELJE – LJUBLJANA

CICELY SAUNDERS: ČUJTE Z MENOJ.
NAVDIHI ZA DELO IN BIVANJE V PALIATIVNI OSKRBI

Podatki o knjigi

- Naslov: Čujte z menoj
- Podnaslov: Navdihi za delo in bivanje v paliativni oskrbi
- Avtor: Cicely Saunders
- Knjigi na pot: Irena Švab Kavčič
- Predgovor: David Clark
- Prevedel: Niki Neubauer
- Urednica: dr. Cvetka Rezar
- Cena: 16,50 €
- Velikost: 135 mm x 210 mm
- Vezava: mehka z zavihi
- Število strani: 100
- ISBN: 978-961-278-481-2
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba
- Leto izdaje: 2020

Navdihi za kakovostno življenje bolnih vse do njegovega konca

Cicely Saunders je verjetno prva zdravnica, ki je vso svojo poklicno kariero namenila oskrbi umirajočih. Zbirka njenih zapisov Čujte z menoj je smerokaz pri iskanju načinov, kako pomagati bolnim in njihovim bližnjim pri nudenju hospic in paliativne oskrbe. Usmerja pa nas tudi k oblikovanju lastne odgovornosti za kakovost našega osebnega življenja in življenja oseb, zaupanih nam v oskrbo – vse do izteka njihovega telesnega življenja.

Zapisi vabijo k razmisleku o uveljavljanju človekove pravice do paliativne oskrbe in s tem do čim bolj kakovostnega življenja vse do njegovega konca. Nagovarjajo nas tudi k prepoznavanju pomena celostne oskrbe hudo bolnih in umirajočih, in to ne le v bolnišnicah in domovih za starejše, ampak tudi v domačem okolju. Ob tem je knjiga dobrodošla tudi ob uvajanju še vedno sistemsko neurejenega področja dolgotrajne oskrbe tako za uporabnike storitev in njihove svojce kakor tudi za formalne in neformalne oskrbovalce.

Pravzaprav so v knjigi *Čujte z menoj* izzivi za vsakega izmed nas. Ali sploh razumemo, kaj pomeni samo »čutiti z nekom«, ne le v času preizkušenj, ampak vsak dan znova in vedno? Povabilo k branju nas vabi tudi k razmišljanju o svojem lastnem življenju.

Kontakt

Uredništvo

T 01 244 36 70

urednistvo@celjska-mohorjeva.si

O avtorici

Ime **Cicely Saunders** (1918–2005) je sopomenka za ustanovitev sodobnega gibanja hospicev. Oskrba v hospicih je ena od velikih družbenih inovacij 20. stoletja in Saundersova je temu razvoju posvetila večino svojega življenja v odrasli dobi. Verjetno je bila sploh prva zdravnica, ki je vso svojo poklicno kariero namenila prav oskrbi umirajočih. Vedno je poudarjala pomen proučevanja in poučevanja. Njeno delo je spodbudilo nastanek številnih novih ustanov po vsem svetu. Toda temelj vseh njenih načrtov so bila religiozna in duhovna razmišljanja, ki jih je prenašala v svoje delo in pisanje. Ta razmišljanja so se sčasoma še poglobila pod vplivom prevladujoče teološke in filozofske miselnosti, iz katere je prav tako črpala navdih za svoje ideje.

Iz knjige

Biti tam

Besede Čujte z menoj pomenijo več kot vse naše učenje novih sposobnosti, več kot vsi naši poskusi razumeti duševno trpljenje in osamljenost ter naučeno prenašati naprej. Pomenijo tudi velik del tistega, česar se ne da razumeti. Ko so bile te besede prvič izrečene, niso pomenile razumite, kaj se dogaja, tudi ne pojasnite ali zapomnite si. Naj še tako lajšamo stisko, naj še toliko naredimo, da pomagamo bolnikom najti nov smisel v tem, kar se jim dogaja, bo vedno prišel čas, ko bomo morali nehati in priznati, da smo dejansko nemočni. Tudi kadar bomo čutili, da ne moremo narediti popolnoma ničesar, bomo še vedno morali biti pripravljeni ostati.

Čujte z menoj pomeni preprosto bodite tu. Spominjam se bolnice, ki je za ljudi, ki so ji res pomagali, rekla: »Nikoli te ne pustijo na cedilu. Vedno znova pridejo.« Spominjam se tudi, kako je opisala način, kako se je Bog povezal z njo. Rekla je: »Pošilja mi ljudi.« Prepričana sem, da se moramo v Hospicu svetega Krištofa naučiti biti kraj, kjer te ljudje ne pustijo na cedilu, ampak ti dajo občutek zanesljivosti in varnosti, ki izvira iz zvestobe.

Mislim, da predvsem iz te potrebe izvira zahteva, da zrastemo v resnično skupnost. Zelo pomembno je, da smo skupina ljudi, ki zaupajo drug drugemu, in da je Hospic svetega Krištofa odprta družina in dober, gostoljuben dom, kjer so ljudje sprejeti takšni, kakršni so, in se lahko varno sprostijo. Biti mora tudi kraj, kjer vsi vedo, da je posameznikov prispevek pomemben in da ni hierarhije po pomembnosti opravljenega dela. Kdo bo vedel, kaj ali kdo je najpomembnejši za posameznega bolnika z njegovimi mnogoterimi težavami, ki jih rešujejo različni člani take skupine? V takem kraju se razvije posebna vrsta umirjenega sočutja in zaposleni se v takem okolju kljub pritiskom ne počutijo preobremenjeni z odgovornostmi. (Str. 26–27)

Pred mnogimi leti sem naredila nekaj fotografij bolnika na neki naši zabavi. Hotel mi jih je plačati, jaz pa sem mu jih hotela podariti. Oba sva hotela dati, ne sprejeti. Nazadnje sem položila roko zraven njegove, z odprto dlanjo navzgor in rekla: »Mislim, da je to namen življenja, učiti se sprejemati.« Položil je obe svoji roki zraven moje in rekel: »To je namen življenja, štiri dlani, iztegnjene skupaj.« Skupaj sva stegnili roke h križanemu, a vstalemu Kristusu. (Str. 95)